

– Tehát:
„Amikor fölébredtem egyedül
voltam reggel úgy negyedhét körül
szívem erősen dobogott szemem
még nem nyitottam ki egyideig
vigyáztam mert habár a műanyag
redőny lehúzva már beszúrt a nap
s megszúrta volna szemem is

Akár
apálykor a tenger akár a köd
napkeltén húzódott ki tudatom
köréből az álom csak íze lett
de képéből színeből semmi sem
bal ujjaim ágyékom...”

Így se megy
nem megy hisz képtelenség márpedig
ha kevesebb

Marad a bőkezű
de sírós tékozlás hogy elfakult
cserépdarabkák mások sincsenek
és egyre több és több a tartozik
és egyre több és több a követel
és egyre inkább hogy adós vagyok
és egyre inkább hogy hitelező

FODOR ANDRÁS

Töredék

D. M.-nek.

Mikor a lázak és hisztériák,
a szorongások önmagunkba forgó
ideges ingere torlad, amikor
a baljós nekikeseredésből
az anamnézis metsző logikája
fogamzódik, mikor
zuhansz le-föl
forró és jéghideg közt,
s agyad fölizzó dinamója
fürtökbe nyíló csillagrajokkal,
szikrázó abszurd ábrákba feszíti
az irdatlan sötétet...

meglátom hirtelen
a földet, melyen állok,
meglátom egyhelyben toporgó,

téveteg lépteink előtt
a titkolt rianás
villámló törésvonalát.
S lehunyt pillám ereiben soká
rebeg a döbbenet:
hogy mégis igazad volt.

Süvít mindenfelől...

Elmennek sorba
kikre fölesküdtünk,
keseredik bennünk az ifjúság.
Hátra ne fordulj, jobb nem tudni róla,
az utóvéd hogy adja meg magát.

Kipróbáltuk
titkát a végtelennek,
süvít mindenfelől az úr szele,
beöltözünk a forgandó szabadság
tilalmas szeszélyeibe;

húzzuk, fogjuk
csimpezkedőn a múlás
iramló ballonköteget...
Míg lábunk u-szöge a földre
tapasztja, tán miénk marad az ég,

s magasztos
hazugságban, kínban
vergődve, lesz ki még próbálkozik:
kivédeni a lélek ütközőin
bukásunk karamboljait.